

ההדיוט מרויח במה ש"משיכה קונה" אצלו, ועל כן אף ביתומים כך הוא הדין, שיקנו במשיכה.

ולפיכך, במשיכה הם קונים, וישלמו כשעת המשיכה, כי בכהאי גוונא לא תיקנו חכמים, שלא תועיל משיכה ביתומים.

ג. **אמשיכו להו פירי ליתמי** [לקוחות נתנו ליתומים למשוך פירות], אם **אייקר פירי**.

ה. **יהבי** [נתנו] **יתמי זוזי** למוכר **אפירי**, וקודם משיכה זול פירי.

טובת היתומים לקנות במשיכה כהדיוט, ועל כן אנו אומרים: **לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש**, ואינם משלמים אלא כשעת משיכה.

טובת היתומים היא שיוכלו לחזור בהם⁽²⁷⁾, שלא לקנות אלא במשיכה, כהדיוט, ועל כן אנו אומרים: **לא יהא כח הדיוט חמור מן הקדש**.

ד. משכו יתומים פירות, וקודם מתן מעות זול פירי.

ו. נתנו יתומים מעות למוכר, וקודם משיכת הפירות **אייקר פירי**.

סבור מינה [היו סבורים בני הישיבה לומר בדין זה]: טובת היתומים שלא תועיל להם המשיכה, והיינו **דרב הנילאי בר אידי**, ויוכלו יתומים לחזור במ.

סבור מינה [בני הישיבה]: היינו **דרב הנילאי בר אידי**, שיקנו בנתינת המעות, ולא יוכל המוכר לחזור בו, ולא יצטרכו להוסיף על הדמים.

אמר להו רב שישא בריה דרב אידי: הא [הרי] אין זו טובתם, אלא **רעה היא לדידהו** [עבורם].

אמר להו רב שישא בריה דרב אידי: הא רעה היא לדידהו

דזימנין דמצטרכי לפירי [כי לפעמים יצטרכו היתומים פירות] ולא יהיו מעות מזומנים בידם. **ולכא דיהיב להו** [אין מי שיסכים לתת להם] **עד דיהבי זוזי** [עד שיתנו מעות].

דאתו [שמא יבואו] מוכרים **למימר להו** נב-ב [ליתומים] **נשרפו חיטכם שהיו בעלייה**.

כלומר, אם יקנו היתומים במעותיהם, הרי

ולא יחזור בו, ומה טעם לומר שיכולים יתומים לחזור בהן, משום לא יהא כח הדיוט חמור?! אלא שמכל מקום, יתומין אין מקבלים קללה זו על עצמם, כי הם עצמם אינם חוזרים בהם אלא אפוטרופוס, ואפוטרופוס אינו עושה לצרכו, אלא לצורך יתומים, וכפי שהורו לו בית דין — ראשונים.

ולפיכך, רשאים יתומים לחזור בהם, כאשר אין מעות קונות להם.

ואם תימצי לומר דחל כדיעבד, יש לומר דיתומים שסמכו אצל בעל הבית הוי כדיעבד, ואין מסלקין אותה.

27. ואף על פי, שבהדיוט, אם רוצה לחזור בו אחרי נתינת מעות, צריך הוא לקבל על עצמו קללת: "מי שפרע מאנשי דור המבול ומדור הפלגה, הוא עתיד להפרע ממי שאינו עומד בדיבורו" [בבא מציעא מד א], והרי, סתם אדם כשר הוא, ואינו רוצה לקבל קללה על עצמו,